

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Tomášem Langáškem v právní věci žalobce: **Mgr. M. K.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Bártou, advokátem, se sídlem Kobližná 19, Brno, proti žalované: **Komunistická strana Čech a Moravy**, se sídlem Politických vězňů 1531/9, Praha 1, zastoupena JUDr. Jaroslavem Nejtkem, advokátem, se sídlem Jeremenkova 88, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy Ústředního výboru žalované ze dne 2. dubna 2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. ledna 2017, č. j. 5 A 56/2013 - 88,

**t a k t o :**

**Řízení se přerušuje.**

### Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jako „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku, jímž Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí ústředního výboru žalované, který potvrdil rozhodnutí žalované o částečném odmítnutí poskytnutí žalobcem požadované informace o počtu členů žalované v obvodu města Brna. Žalovaná vycházela z právního názoru, že není povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Městský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaná není povinným subjektem – „veřejnou institucí“ ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Rovněž však konstatoval, že politická strana by mohla být povinným subjektem, pokud by po ní byly požadovány informace týkající se nakládání s veřejnými prostředky, které jsou jí poskytovány. Jelikož však žalobce nepožadoval informace týkající se působnosti žalované v oblasti veřejné správy, nebyla žalovaná povinna mu požadovanou informaci poskytnout.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž zejména přestřel rozsáhlou argumentaci vztahující se k pojetí politické strany jakožto veřejné instituce, k němuž dle jeho názoru judikatura správních soudů směřuje. Stěžovatel se zároveň domnívá, že počet členů KSČM v místní organizaci Brno-Bohunice se týká její působnosti v oblasti veřejné správy. Nepřiznání informační

povinnosti politickým stranám by odporovalo principům transparentnosti politického života a demokratickým zásadám založeným Ústavou. Jako veřejné instituce hodnotí politické strany i správní nauka, z jejichž závěrů, citovaných stěžovatelem, vyplývá, že povinnými subjekty podle zákona o svobodném přístupu k informacím by měly být ty politické strany, které jsou příjemci příspěvků na svoji činnost ze státního rozpočtu.

[4] Je zřejmé, že klíčovou pro předmět tohoto řízení je otázka, zda lze politickou stranu považovat za povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím, konkrétně za veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 tohoto zákona. Ústavní soud se výkladem tohoto pojmu zabýval v nálezu ze dne 24. ledna 2007 sp. zn. I. ÚS 260/06 (N 10/44 SbNU 129), v němž vymezil relevantní hlediska pro určení „veřejnosti“ posuzované instituce. Nejvyšší správní soud z tohoto nálezu v řadě svých navazujících rozhodnutí vycházel. V rozsudku ze dne 16. března 2016, č. j. 2 As 155/2015 - 84, č. 3405/2016 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„právé efektivní ovládání akciové společnosti státem považuje za nejvýznamnější kritérium pro podřazení tohoto soukromoprávního subjektu pod pojem veřejná instituce. Kritéria popsaná Ústavním soudem sice nebyla vývojem judikatury překonána, nicméně je lze ve vztahu k tomuto kritériu považovat za kritéria vedlejší. Ta mohou být rozhodující v případech, nelze-li ovládání společnosti státem zjistit se stoprocentní jistotou. Tuto tendenci, tj. akcentování kritéria ovládání soukromého subjektu státem, lze vysledovat i z již zmiňovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu; za zásadní kritérium považoval faktické ovládání soukromoprávní entity také rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 – 62, bod 102.“*

[5] Proti citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu byla podána ústavní stížnost, o níž Ústavní soud dosud nerozhodl (řízení probíhá pod sp. zn. IV. ÚS 1146/16).

[6] V projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že uvedené řízení před Ústavním soudem lze považovat za *jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé* ve smyslu § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Druhý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 As 155/2015-84 totiž poněkud relativizoval kritéria vymezená Ústavním soudem v nálezu sp. zn. I. ÚS 260/06, z nichž Nejvyšší správní soud doposud při určování povahy konkrétního subjektu jako veřejné instituce vycházel. Nyní nelze zcela vyloučit, že Ústavní soud při projednávání ústavní stížnosti proti rozsudku druhého senátu vysloví právní závěry využitelné i pro posouzení povahy žalované. Z tohoto důvodu se jeví jako vhodné řízení o kasační stížnosti stěžovatele přerušit a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 1146/16.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2017

JUDr. Tomáš Langášek  
předseda senátu

pokračování

6 As 219/2016